

הנדון:

כבר יש נורמליזציה גלבנון: הלבנונים

רוצחים את חיילי צה"ל כפי שהם רוצחים איש את רעהו

חתונת רובה-הצייד

איטליה בסוף המאה החמישית. וכך הביט צ'זארה בורג'יה באורח מיערות העד של סקאנדינביה.

צה"ל תקוע בבזבז הלבונוני, וחיליו נהר רגים ונפצעים שם מדי יום, מפני שדון אריק וסאנשו רסול עדיין לוחמים בטח-נותהרות. למרות ששילמו שכר-לימוד גבוה, בחייהם של 500 צעירים, הם לא למדו.

ברוב יאושם הם מתעקשים לבנות בית בחולות הנודדים, להרכיב כוח-עמידה ב"בזבז הטובעני, לקנות אחיות-קבע במיבנה המתמוטט כבניין המסויים בצור.

הם מסרבים להכיר במציאות ה"לבנונית, כי הכרה זו אומרת: נכנסנו לשם בטעות, נהרגנו שם בטיפשות, נסתלק משם בחוסר-כח.

ה מציאות הלבנונית היא פשוטה ו"אכזרית: אין ממשלה לבנונית, אין צבא לבנוני, אין חברה לבנונית, יש בית-משוגעים.

פעם סברו הכסילים: יש לבנון. הסורים ו/או הפלסטינים כמו עליה מילהמת-אזר-חיים. נגרש אותם, ותהיה לנו לבנון משל-נו, יפה ונחמדה. מין גינת-נוי בחצר ה"קדמית של ישראל.

בינתיים הסתבר לכסילים אלה שיש יור-תר מזה: יש נוצרים-פלאנגות, יש דרוזים, יש סונים, יש שיעים, צריכים לעשות סדר. אולם זוהי תמונה מסולפת. יש תריסר פלאנגות, יש לפחות שני פלגים עיקריים של דרוזים, ועשרות תת-פלגים, יש שלר-שה פלגים של שיעים, וכמה וכמה פלגים של סונים.

וגם זוהי תמונה פשטנית עד אבסורד. יש עשרות רבות של פלגים מכל הסוגים האלה.

וכך אחד מהם שונא את כל ה"אחרים, ומוכן לשחוט את כולם — גברים ונשים, זקנים ויודים, נוסח שאתיא.

הכל יורים בכל, ומפוצצים את הכל, ומשליחים מכוניות-תופת בכל.

וכולם-יחדם מוכנים לירות בחיילי צה"ל.

ל ישראל חימשה את הדרוזים של ה"אמיר ארסלאן, יריביו של ג'נבלט, ש"היה שותף של אש"ף. ארסלאן כרת ברית עם הפלאנגות, ייודות ישראל, כדי לערוך שחיטה הגונה בג'נבלטים. בדרך קרה לארי-סלאן משהו מצחיק: ידידיו מהפלאנגות ירו באנשיו והרגו אותם. כי בעיני מארוני מן הפלאנגות, יש רק דרוזי אחד טוב, והוא דרוזי מת.

השיעים בדרום קיבלו את חיילי צה"ל ב"ידידות. השיעים בביירות מתלוננים על כך שהצבא הלבנוני, הכפוף לנשיא שנ"ב חר בכיווני ישראל, מתנכל להם. עכשיו פועל בדרום פלג שיעי, שמנהיגו הוא

(המשך בעמוד 56)

הם צחקו. מפני שה"הסכם" לא היה שווה את הנייר שעליו נרשם.

הם צחקו, מפני שהם לא ייצגו אלא את עצמם — ואולי גם זה לא.

ולא מפני שהיו רמאים גדולים יותר מאחרים. אלא מפני שבלבנון אין שום אדם, או קבוצה של אנשים, מייצגים אלא את הכנופייה הקטנה שהם שייכים אליה, ואולי רק פלג של הכנופייה, ואולי רק חלקיק של פלג.

אמין אל-ג'מיל, שפיק אל-ואזאן, וא-

הג'נטלמנים רצו משהו משרון. אולי כסף, אולי נשק, אולי סיוע אחר. הם היו מוכנים לשלם לשרון כל מחיר שיעלה על דעתו, בתנאי שלא יעלה להם דבר.

על דעתו עלה להשיג מהם הסכם עם השילטון הלבנוני, שבראשו עומד עתה איש הפלאנגות, בנו של המייסד, אחיו של המפקד.

"בבקשה", אמרו הג'נטלמנים ב"אדיבות, "מה שאתה רוצה".

ישב אריאל שרון וכתב. אולי היה וי-כוח על מילה זו או אחרת. אבל הג'נטל-

א יני מאמין שאריאל שרון משקר תמיד.

אני סבור כי שימחה ארליך הגזים כאשר אמר: "טוענים שאריק משקר כי שהוא של נע. זה לא נכון. אריק משקר כאשר השפתיים שלו מתנועעות."

אני בטוח שקורה לא פעם שארי"א של שרון אומר אמת. כלומר, שהוא אומר מה שנראה לו ככנות כאמת.

אלא שכאשר קורה לו כדבר הזה, הא-מת שלו נראית כל-כך אבסורדית, עד כי הכל משוכנעים שהוא משקר.

כך קרה לו בפרשת פריצת-הדרך.

ה עובדות ידועות. כאחד הימים, ערב פתיחת המשא-ומתן בין ישראל ולבנון, בא אריאל שרון, ניפנף בגליון-נייר הכריז: יש פריצת-דרך!

באותו גליון-נייר היה רשום הסכם ש"הכיל כל טוב: נורמליזציה, ביטחון, גבול פתוח, ומה עוד.

הוא לא היה חתום.

שרון סיפר על כך בהתלהבות לעיתון (מעריב), הוא שילחב את מנחם בגין. הוא שיכנע את הממשלה, שונאיו של שרון (ה"אופוזיציה וכלי-התיקשורת") ישבו בצד ואכלו את עצמם.

הארץ בודה הגנה. יש! יש פריצת-דרך!

משמע: בכל זאת יצא משהו מן המיל-חמה הזאת, על 500 הרוגיה הישראליים. המחיר הכביר ששולם — הרס מעמדנו הבינלאומי על-יית הבעייה הפלסטינית, ה"שינאה אלינו בעולם — לא היה לגמרי לשחא. יש הישג!

ואז נפתח המשא-ומתן, והסתבר שהלבנונים לא שמעו על ההסכם הזה, ואינם חולמים לקיים אותו.

לא כלום. לא דובים ולא יער. יוק. גורנישט געוועז. בלא בטיח אספר.

והמסקנה: השקרן הפאתולוגי הזה, אריאל שרון, שיקר שוב.

א יני מאמין שזהו ההסבר הנכון. נע"ש שה כאן עוול גדול לאריאל שרון.

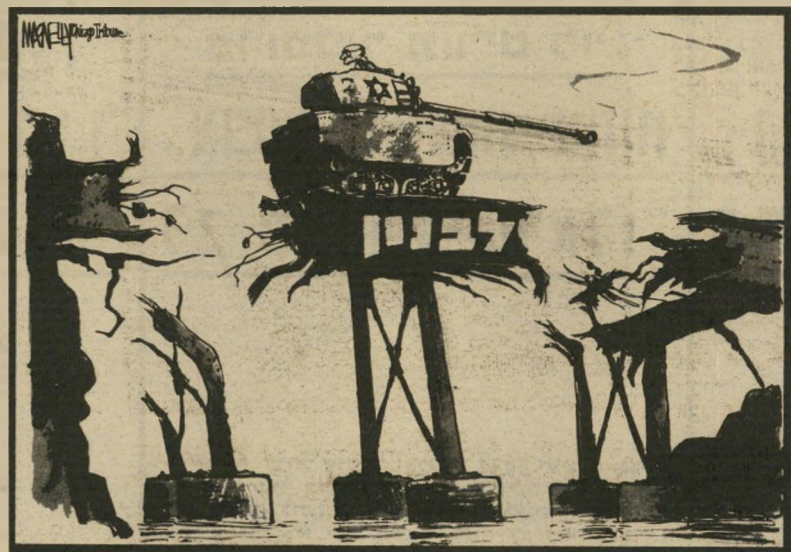
ואולי להיפך: גיתן לו אשראי גדול מדי. אחרי הכל, להיות שקרן זה דבר די מכובד בחיים הפוליטיים. זה הרבה יותר גרוע להיות טיפש.

ואני חושש מאוד שההסבר השני קודע יותר למטרה בפרשה זו.

א גי מדמיון לעצמי את הפרשה כך: שרון טס ללבנון, ונפגש שם עם כמה ג'נטלמנים מארוניים, מראשי הפלאנגות.

הוא הכיר את הג'נטלמנים האלה, אבירי צברה ושאתלאל, מימים ימימה, כי עימם היה לישראל קשר גם בעבר.

צה"ל בלבנון: איך יוצאים מכאן? *

ליד ג'נבלט, סאאב סלאם, כמיל שמעון, אבירארו — איש מהם אינו מסוגל לחתום על הסכם שיש לו ערך במשך יותר מ"יור-מיים, ובמרחק של יותר מכמה קילומטרים.

כי לבנון אינה מדינה. לבנון היא מחרדה.

א ין די דבר נגד כפר-מליל, בימי ילדותי, עברתי בה פעמים רבות — באוטובוס, באופניים, ברגל.

אבל כפר-מליל, מולדתו של ארי"א של שרון, אינו בית-אודפנא מהולק למדעי הדיפלומטיה. ניקודא מאקר"א אולדי לא נגד שם. וגם לא פאל"ר ראן.

בעיני הלבנונים, יורשיה של מסורת מ"סחרית ודיפלומטית רצופה של 4000 שנים, האיש מכפר-מליל נראה כבארבאר גנ"ר שם, המעורר רחמים. כך הביטו, בודאי, אחרוני הסנאטורים של רומא בגרמנים הבלונדיים, בני שבט הגותים, שפלשו ל-

מנים היו גמישים מאוד. הם היו מוכנים להסכים.

וכך קם ההסכם. פריצת-דרך ממש.

כשביקש שרון את בעל-ישיחו לחתום עליו, הם דחו זאת באדיבות. וכי יש צורך בחתימות בין ג'נטלמנים? האם לא די ב"תקייעות-כף? הם יביאו את הרברים לאמין אל-ג'מיל, וזה ינחה את המישלחת הלבנוני-נית לחתום עליהם בחאלדה.

כשיצא שרון מהחדר, הוא היה מאושר. אבן נגולה מליבו. הוא נחלץ מגורל מר-ממות. לא יהיה עליו לסגת מלבנון כב"ר-שת-פנים, בעירום ובחוסר-כח, לעיני ע"י ישראל כולה, לעיני 500 מישפחות שכולות.

ואיזו הג'נטלמנים, שנשאר"ו כי חדר אחר שהגנרל הישראלי יצא לדרך הכיתה, פרצו בצחוק עד רמעות.

הם צחקו, מפני שהגנרל הישראלי ה"מגודל, בעל העוצמה הצבאית הכב"רה, התגלה להם כילד תמים.

קאריקטורה של מק-נלי בשיקאגו טריביון.